

INSPECTEUR VOS

Paul Hoekstra
Job Veldhuis

INSPECTEUR VOS

Inspecteur Vos
NUR 331
ISBN 9789083272504
ISBN 9789083272528 (e-book)

Een uitgave van Uitgeverij Hoekstra & Veldhuis. Voor meer informatie, bezoek www.hoekstraenveldhuis.nl.

Eerste editie: september 2019
Tweede druk

Gedrukt en gebonden in Nederland.

Copyright 2023 door Paul Hoekstra en Job Veldhuis.

Een fysiek exemplaar van dit boek is opgenomen in het Depot van Nederlandse Publicaties.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteurs.

Proloog

Van de grote kop koffie in zijn handen kwam warme damp. Het deed hem denken aan de sigaretten die hij nog niet zo lang geleden dagelijks rookte. De drang naar sigaretten had hij vervangen door nicotinepleisters en grote, net iets te dure, koppen koffie met een paar klontjes suiker te veel.

‘Waar denk je aan, Vos?’

Aan zijn rechterzij liep Vink. Hij kende haar van de politieacademie, waar ze samen succesvol waren opgeleid tot rechercheur. Vos had gehoopt hun samenwerking voort te kunnen zetten, maar het lot stak daar een stokje voor.

Tijdens een vakantie op Ibiza ontmoette Vink een aantrekkelijke, blonde Brit. Ze was tot over haar oren verliefd en een prille vakantieliefde veranderde in een langeafstandsrelatie. Haar vriendinnen waarschuwden haar voor het ideaalbeeld van hun leven samen, dat zich in haar hoofd had gevormd. De romantiek is immers niet voorbereid op de sleur van het alledaagse. Toch besloot ze na haar studie naar Liverpool te vertrekken om samen te gaan wonen.

Na haar vertrek had Vos nog weinig van haar gehoord. Tot ze plots terugkeerde bij de Landelijke Recherche.

‘Ik had hier nooit aan moeten beginnen,’ zei Vos, starend in zijn kop koffie.

Hij bewoog zijn hand rustig heen en weer, zodat het melkschuim van de rand af zou komen. Hij zuchtte en nam een flinke teug van de lauwwarm geworden koffie.

‘Waarom niet?’

‘Goede voornemens.’

Een paar dagen geleden zat hij hier ook. ’s Nachts. Te kijken naar het vuurwerk dat in de hele stad afgestoken werd. Hij had in een

aangeschoten bui nog geschreeuwd tegen een groep jongeren die een rotje naar hem had gegooid.

‘Pas op! Ik werk bij de politie.’

Hij hoorde de jongens spottend lachen. Niet veel later gooiden de jongeren opnieuw een stuk knalvuurwerk in zijn richting. Vos was opgesprongen en zette de achtervolging in.

De achtervolging duurde nog geen minuut. Het jaar op kantoor had zijn sporen achtergelaten. Daar gebeurde namelijk nooit wat en de enige manier om die sleur te doorbreken, waren de rookpauzes. Het begon met een sigaret per dag, maar binnen de kortste keren rookte hij ook stevast buiten kantoortijd. Op het hoogtepunt van zijn nicotineverslaving rookte hij minstens één pakje per dag.

De volgende ochtend, zijn hoofd bonsde nog na van de champagne en al het andere wat hij daarna gedronken had, had hij besloten toch aan goede voornemens te beginnen. Hij moest en zou stoppen met roken. Toegegeven, het was niet de eerste keer dat hij van zijn verslaving af probeerde te komen, maar een achtervolging verliezen van tieners was voor hem de druppel. Deze keer zou het lukken.

‘Ik snap die goede voornemens ook niet. Je kunt toch altijd aan jezelf werken, waarom heb je daar een speciale feestdag voor nodig?’

Op het moment dat Vos wilde antwoorden, ging zijn telefoon.

‘Met Vos.’

Aan de andere kant van de lijn klonk een schelle stem.

‘Duidelijk. Op naar de Domtoren!’

1

Het Domplein was afgezet met rood-wit politielint. Voor het lint verzamelde zich een groep met toeschouwers, die langzaam dichterbij probeerde te komen. Verschillende agenten kwamen eraan te pas om de groep in toom te houden. Vos en Vink stapten uit.

‘Is Boersma er al?’

Hofman, de lijkschouwer, keek om

‘Hij is onderweg. Zijn jullie al ingelicht?’

‘Nee, dat zou Boersma hier doen.’

Vos en Vink namen plaats op de stoep voor de Domtoren. Onder de Domtoren was de technische recherche begonnen aan het verzamelen van bewijsmateriaal. Vink keek tegen de toren op.

‘Weet je, Vos. Ik heb zo’n hekel aan deze toren.’

Vos keek haar schaapachtig aan. Hij had geen idee wat voor verhaal er nu weer zou komen.

‘Mijn ouders bedachten ooit dat een familieweekend in Utrecht een goed idee zou zijn. Mijn oom, neefjes en nichtjes, opa en oma. Iedereen was gekomen. Het figuurlijke en letterlijke hoogtepunt van dit weekend was het beklimmen van de Domtoren. Mijn opa had net een nieuwe heup, maar was vastberaden samen met ons de top te bereiken. Nou, je raadt het natuurlijk al...’

Vlak voor hen stopte een auto. Inspecteur Boersma en rechercheur Van der Meeren stapten uit.

‘Mannen,’ sprak Boersma, ‘vanochtend kregen we van een aantal toeristen een melding over een lijk. We zijn nu bezig met de identificatie, maar alles wijst op moord. Het lijkt alsof er iets aan het lichaam is bevestigd.’

‘Hoe bedoel je, het lijkt?’ vroeg Vink verbaasd.

‘De technische recherche heeft de plaats delict zoveel mogelijk intact gehouden, zodat wij ons eigen onderzoek kunnen starten.’

‘Luister eens, zolang hij daarboven hangt, is er voor mij vrij weinig te onderzoeken,’ zei Hofman geïrriteerd.

Hij had zijn witte overall al aangetrokken. In zijn rechterhand had hij een koffertje met verschillende gereedschappen.

‘Hoe bedoel je “hij hangt”?’

Klaarblijkelijk had Boersma Van der Meeren tijdens de rit van het politiebureau naar de plaats delict nog niet volledig ingelicht.

‘Nou,’ vervolgde Boersma, ‘het lijk is vastgespijkerd boven het voetgangerspad onder de Domtoren.’

Een golf van afschuw weerklonk onder de rechercheurs. In al hun jaren bij de recherche hadden ze zoiets nog niet meegemaakt.

Hofman doorbrak de stilte.

‘Zullen we dan maar?’

De rest van het team stemde stilzwijgend toe. Ze liepen richting de onderdoorgang.

Aan de gotische bogen hing een kalende man in zwart gewaad. Zijn kleding stak af bij de kleur van zijn gezicht. De angst was nog duidelijk aanwezig in zijn ogen. Zijn lippen waren blauw. De rigor mortis was al ingetreden. Ter hoogte van zijn hart leek een stuk papier op het gewaad te zijn gelijmd. De tekst was vanaf de grond onleesbaar.

Hofman was nog altijd zichtbaar geïrriteerd.

‘Zolang hij daar hangt, kan ik écht niks.’

‘Ik weet het, Boudewijn, maar we moesten het eerst met onze eigen ogen hebben gezien. Ik zal de technische recherche inseinen dat ze de plaats delict kunnen komen opruimen. Ik verwacht dat het lijk over een uurtje klaar is voor onderzoek. Van der Meeren, wij gaan naar kantoor. Vos, Vink, blijven jullie hier?’

Zonder op een antwoord te wachten, draaide Boersma zich om en liep richting zijn auto. Op een meter volgde Van der Meeren. Vos en Vink bleven enigszins beduusd achter.

‘En nu?’

‘Hetzelfde als altijd, maar eerst ...’

Voordat Vos zijn zin af kon maken, vulde Vink hem aan.

‘Koffie.’

In een wereld vol bloedsporen, moord en narigheid was koffie sinds kort een belangrijke stimulans bij het succesvol afronden van een zaak. Het gebrek aan nicotine beïnvloedde zijn concentratievermogen. Bij het denken aan een zaak begon zijn hoofd al snel te tolleren. De details deden hem duizelen. Zijn benen werden week en zijn armen voelden krachteloos aan. Tweemaal ging hij op kantoor tegen de vlakte, waarna Boersma hem voorstelde te gaan roken.

‘Zo heb ik niks aan je, Vos. Het is óf roken, óf voor onbepaalde tijd met verlof.’

Vos wist dat Boersma hem hiervoor niet naar huis kon sturen, maar hij realiseerde zich wel dat hij zich moest herpakken. Vink stelde koffie voor.

‘Oploskoffie, het heeft mij ook enorm geholpen.’

Een nieuwe verslaving was geboren.

Op de hoek van het plein zat een koffiezaak.

‘Wat wil jij?’

Vink stelde de vraag uit beleefdheid.

‘Cappuccino. Met een extra shot espresso.’

Toen Vink de zaak uit kwam, stond Vos met grote ogen te kijken naar het academiegebouw. Van jongs af aan had hij belangstelling voor architectuur. Het was zijn droom om in de voetsporen van zijn vader, de beroemde Vos senior, te treden. Hij was een van de eerste ontwerpers in De Stijl, waartoe ook Rietveld behoorde. Helaas had Vos de genen van zijn moeder geërfd, waardoor hij nog geen rechte lijn op papier kon zetten.

‘Vos, ik heb een mogelijk aanknopingspunt.’

Hij draaide zich om.

‘Waar is de koffie?’

‘De barista vertelde mij dat ze vanochtend, toen ze aan kwam fietsen, een auto met grote snelheid bij de poort heeft zien vertrekken. Zó vroeg had ze daar nog niet eerder een auto gezien.’

‘Kon ze de bestuurder omschrijven?’

‘Geblindeerde ramen. Geen schijn van kans.’

‘Het type auto?’

‘Een zwart busje. Het was te donker om het kenteken te lezen.’

Vos zuchtte.

‘Dus we zijn op zoek naar een zwart busje met geblindeerde ramen in de regio Utrecht. Dat is zoeken naar een speld in een hooiberg.’

‘Waar is de koffie?’

Zichtbaar gefrustreerd draaide Vink zich om en verdween in de koffiezaak. Enkele minuten later keerde ze terug met twee grote koppen koffie. Al drinkend liepen ze terug richting het lijk, dat inmiddels van het plafond was gehaald.

‘Dit is een van de beste koppen koffie die ik ooit heb gehad.’

Vos genoot zichtbaar van iedere teug.

‘Ja, heerlijk. Je merkt dat ze zelf hun koffiebonen branden en malen. Als je dit eenmaal hebt gehad, wil je nooit meer van die koffie die ze op elke straathoek verkopen.’

‘Dat is anders ook best lekker.’

Vink besloot hier niet langer op in te gaan. Ze wist dat haar woorden aan dovemansoren gericht waren. Wanneer Vos zijn mening had gevormd, was het moeilijk hem te overtuigen. Na een minuut in stilte naast elkaar te hebben gelopen, zagen ze Hofman gehurkt bij het lijk zitten.

‘En?’

‘Hij is al minstens tien uur dood. Het tijdstip van overlijden verwacht ik nader te kunnen bepalen tijdens de sectie. Gelukkig voor de arme man was hij al overleden, voordat hij hier werd opgehangen.’

‘Enig idee hoe hij wél om het leven is gekomen?’

‘Het lijkt op verstikking, maar ook hierover kan ik pas zekerheid geven na de sectie.’

Vos en Vink keken elkaar aan. Zonder iets te zeggen, wisten ze wat de bedoeling was. Samen liepen ze in de richting van hun auto. Vink nam plaats achter het stuur. Vos koos, zoals gewoonlijk, de bijrijdersstoel.

Jaren geleden behaalde hij zijn rijbewijs, maar tijdens zijn opleiding tot rechercheur merkte hij dat het misschien verstandiger was het rijden aan een ander over te laten. Tijdens een van zijn ritten van de plaats delict naar de academie was hij zo in gedachten verzonken geweest, dat hij de route op de automatische piloot had afgelegd. Hij realiseerde zich dat hij op deze manier een mogelijk gevaar voor anderen was, terwijl hij juist bij de politie was gaan werken om mensen te beschermen.

In een mum van tijd hadden ze het centrum van Utrecht verlaten. Vink keek Vos tevreden aan.

‘Vanochtend deden we er, van Woerden naar Utrecht, langer over.’
‘Hij is gewurgd.’

Ze schrok niet meer van een dergelijke plotselinge opmerking. Ze werkte inmiddels lang genoeg met Vos samen om te weten dat zijn focus altijd op de zaak lag. Zwijgend wachtte ze op zijn vervolg.

‘Simpele optelsom. Eén en één is twee. Striemen in de nek plus geknapte bloedvaten in het oog is verstikking.’

Vink had ook geleerd om af en toe te zwijgen. Dit was zo’n moment. Vos klonk zeker van zijn zaak en dus besloot Vink zijn woorden glimlachend af te doen met een knikje.

‘Kun je je die casus uit ons laatste jaar van de opleiding nog herinneren? Die over John Wayne Gacy?’

‘De Killer Clown?’

‘Inderdaad. Hij was verantwoordelijk voor de dood van minstens drieëndertig mannen ergens in Amerika. Hij lokte ze naar zijn huis om ze daar, verkleed als clown, te vermoorden.’

‘Clowns.’

Een lichte trilling was hoorbaar in haar stem.

Vink had een aantal minder prettige jaren achter de rug, sinds de killerclown-rage onder jongeren was begonnen. Verschillende groepen tieners verborgen zich, verkleed als clowns, na zonsondergang in de struiken om onschuldige voorbijgangers de stuipen op het lijf te jagen.

Dat was Vink ook overkomen. Als lid van een speciale eenheid die zich bezighield met het opsporen en opsluiten van killerclowns, werd ze ’s nachts opgeroepen om een melding te onderzoeken. Vaak waren deze meldingen loos alarm. Vink was als eerste ter plaatse. Vanuit haar auto doorzocht ze de hoofdstraat van Kamerik, toen op een van de huizen het silhouet van een persoon met een levensgrote hamer verscheen. Ze maakte melding over de portofoon en kreeg te horen dat haar collega’s tien minuten van haar verwijderd waren. Dat vond ze te lang.

Voorzichtig opende ze de deur van haar auto. Terwijl ze uitstapte hield ze met één hand de deur vast. De andere plaatste ze op haar lege holster. Ze beseftte dat ze haar dienstwapen niet bij zich had. Op het moment dat ze weer in haar wagen wilde stappen, zag ze opnieuw een schim. Ditmaal dichterbij. De drang om de gemaskerde jongeren te ontmaskeren, won het van haar verstand. Ze sloop in de richting van de schaduw. In een etalageraam zag ze de weerspiegeling van een wegrennende killerclown. Vink bedacht zich geen moment en sprintte het steegje in. Het steegje liep dood. De killerclown was verdwenen. Achter zich hoorde ze een naargeestige lach. Langzaam draaide ze zich om. Daar stonden ze, gekleed in clownspakken. Het ene masker nog angstaanjagender dan het andere. Ze kwamen steeds dichterbij. Haar hart bonsde in haar keel. Een fel licht verblindde haar. Was dit het einde van de tunnel? Haar vraag werd beantwoord met het geluid van een naderende sirene. Geschrokken draaiden de killerclowns zich om. Ze waren even snel verdwenen als ze gekomen waren.

‘Moord door verstikking, om precies te zijn.’

Ongestoord vervolgde Vos zijn verhaal.

‘Het beeld van het lijk kwam overeen met de foto’s van de slachtoffers van John Wayne Gacy.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ook daar waren duidelijk striemen in de nek en geknapte bloedvaatjes in de ogen te zien. Eén en één is twee, Vink.’

‘Eén en één is twee,’ herhaalde Vink twijfelend.